

Йордан Радичков
Юнашка фланелка

Ние продължихме да си живеем в дървото, спяхме по клоните, в тях също така търсехме и сушина, когато валише дъжд. Веднъж отидохме да видим какво прави гнездото и запъртъкът. Гнездото беше се напълнило с шума, а мравките бяха изпили запъртъка през съвсем малка дупчица, ще речеш, че някой с игла е пробил запъртъка и го е изсмукал. Мравките са големи майстори на такива тънки работи. Втори път никой не погледна вече гнездото.

Та като стояхме веднъж в дървото и почиствахме перушината си, гледаме, че от далечината се задава някакъв непознат врабец. Той едва се държеше за въздуха, залиташе и можеше всеки момент да се строполи на земята. Ръмеше съвсем слаб дъжд, по-скоро мъгла, отколкото дъжд. Кой ли ще е тоя непознат врабец?, се питаме ние и гледаме как оня приближава и със сетни сили се залавя за дървото.

Веднага го наобиколихме и почнахме да го разпитваме, но той мълчи, гледа ни разсеяно и едва диша. Горкият, с последни сили се беше добрал до нас, нямаше никаква дреха отгоре си, ако не се смята една юнашка фланелка, ама толкова похабена, че дори и на фланелка не прилича. Дадохме му да яде, почакахме го да си почине и като се посъзвзе, врабецът с юнашката фланелка ни разказа одисеята си.

Той идваше от Китай и се казваше У Фу, което на китайски ще рече Юнашката фланелка.

У Фу живял заедно с други врабци край едно оризище. Китайците обработвали оризището, а врабците пък требели насекомото, дето нанасяло вреди на ориза, и тъй от памтивека съжителствували миролюбиво и птиците, и хората. Но един ден врабците дочули, че се задава голяма дунанма. Селяните от оризището носели разни тенекии, разни опънати кожи и кречетала, удряли тенекии и кожата, надували свирки и мъкнели огромни прътове. Врабчетата помислили да не би да е избухнала войната, но никъде не се чувал никакъв гърмеж, само това думкане и пищене. Селяните наближили към врабците, а врабците треперят, та сърцата им ще изхвъркнат от страх – толкова била страшна тълпата, дето иде ла насреща им.

Китайците погнали птиците, дюдюкали подире им и викали с все сили: Мао! Мао! Мао! Врабците полетели през глава към едно съседно оризище, като си говорели по пътя, че никога повече няма да се върнат на старото място, нека там се въди вредното насекомо, та да нанася вреда на ориза. Добре, ама тъкмо наближават съседното оризище и виждат, че и там също тича една голяма тълпа, въоръжена с тенекии, прътове и кречетала, дюдюка и вика що сили има: Мао! Мао!, и така нататък.

Врабците възвели и потърсили спасение в трето оризище, но за зла участ и при третото оризище срещнали същото. Нямаło вече къде да кацнат, единственото им спасение било да летят колкото сили имат под небето. Те летели доста време, като се държели все в куп, и гледали никой да не изостава, а преследвачите им тичали пряко оризищата със своята дунанма и кречетала, като не спирали да скандират.

Сигурно знаете, че врабецът не може да лети много дълго време. Врабецът хвърчи малко, после трябва да се спусне на земята, да походи пеша и като си възвърне сидите, пак да полети. Щом се уморили, врабците слезли на земята да походят и да си вземат дъха, но тогава техните преследвачи ги настигнали, защото тичали по-бързо по земята, и почнали да ги изтребват с прътовете. Голяма леш настанала. У Фу се проврял между краката на едногo тъкмо когато оня замахвал с пръта да го удари, сетне се мушнал под една сламена шапка, паднала в навалищата, и там замрял. Останалите живи врабци се посъвзели, литнали отново и продължили своето бягство.

У Фу почакал под сламената шапка, докато всичко затихнало, после излязъл навън, огледал избитите си събратя и разправяше, че сърцето му едва не се разкъсало от мъка пред ужасната гледка. После си поправил тоалета и тръгнал пеша, като се промъквал тихо през оризищата, докато мръкнало. У Фу не посмял да се вдигне във въздуха да не би преследвачите да го забележат и да го погнат по петите. По пътя си той забелязал, че вредното насекомо веднага се възползувало от отсъствието на врабците, излязло от своите скривалища, наточило си зъбите и почнало да нанася страшни вреди на ориза. Така им се пада на тия китайци, помислил У Фу и продължил да се промъква на север.

Врабецът пътувал само нощем, а през деня се криел по оризищата. Така той достигнал Великата китайска стена, отдъхнал си и оттам нататък где с хвърчене, где пешком изминал много километри, за да дойде при нас.

Драги ми господине веднага се въодушеви, качи се на върха на дървото и отгоре започна да се кара на китайците. Ей вие, китайците, мигар сте чували някъде, драги ми господине, някой да си треби врабчетата! На какво прилича тая ваша гонитба и кому служи тая жестокост? Мълчите, не отговаряте. Добре, аз ще ви кажа, че на врага служи тая жестокост, драги ми господине!... Като си произнесе речта, Драги ми господине се върна отново при нас.

Тц! Тц! Тц!, почнахме да цъкаме ние с езици и да се чудим, а Чир подхвъркна от дървото и почна да кръжи около него на заден ход. Вие в

Китай умеете ли да хвърчите на заден ход?, попита той У Фу и врабецът му каза, че те всички умеели да хвърчат само напред с главата. А Чир му вика: Ако се бяхте научили да хвърчите на заден ход, щяхте да се спасите всички, защото тъкмо когато преследвачите ви настигат, давате веднага заден ход и се измъквате. Да, клати глава Юнашката фланелка, но де да знаем, че за да се спасим, е трябвало да умеем да хвърчим на заден ход! Сега вече ще знаеш, казва му Чир. Ако искаш да живееш в Китай и да спасиш кожата си, трябва да се научиш да хвърчиш на заден ход!

КРАЙ

© Йордан Радичков

Източник: Словото

Набиране: Мирослава Георгиева

Издание: Йордан Радичков. Ние, врабчетата. Разкази, „Народна младеж“, С. 1968

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11491>]